

nen. Toen zij ons vrij dicht genaderd waren, stond een man in eene van de twee laatste op, en deed eene lange aanspraak, ons, naar wij aan zijne gebaerden gisten, nodigende om te landen. Hij bleef ondertuschen handen vol vederen naar ons toe strooien (*), en sommige van zijne makkers strooiden op dezelfde wijze handen vol van eene roode stof of poeder. De man, die voor redenaar speelde, droeg het vel van een dier, en hield in elke hand iets dat, als hij het schudde, ratelde. Na dat hij zig met zijne herhaalde uitnodigingen, van welke wij geen woord verstonden, vermoeid had, zweeg hij stil, en toen begonnen andere bij beurten iets te zeggen, schoon zij hunne rol noch zoo lang, noch zoo sterk speelden als de ander. Wij merkten op dat twee of drie hun hair geheel met kleine witte vederen bestrooid hadden, en andere hadden groote vederen op verschillende plaatsen in het hair gestookt. Toen het onstuimig gedruis ophield, bleeven zij op eenen kleinen afstand van het schip liggen, en spraken met elkanderen op eene zeer ongedwongen wijze; ook scheenen zij geene de minste verwondering of wantrouwen te

(*) De inboorlingen van deeze kust, 12° Zuidlijker, bragten ook aan FR. DRAKE bij zijne aankomst vederen tot geschenken. Zie een bericht van zijne reis in CAMPEBELLS uitgave van HARRIS vol. I, p. 18.